

TEREZA KADEČKOVÁ

**RUDÝ PODZIM
LOV NA JACKA ROZPAROVAČE**

2026

**NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG**

RUDÝ PODZIM: LOV NA JACKA ROZPAROVAČE

Text © Tereza Kadečková, 2026

Ilustrace (na obálce a vnitřní) © Petr Štich, 2026

Mapa na předsádkách © Adéla Stopka

Redakce: Martin Štefko

Korektury: Kateřina Romanová

Sazba a grafické zpracování: Michal Březina

Sazba e-knihy: David Konečný

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2026

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

Vytiskl FINIDR, s.r.o.

Lípová 1965, 737 01 Český Těšín

www.finidr.cz

ISBN 978-80-53027-96-0

ISBN 978-80-53027-97-7 (PDF)

ISBN 978-80-53027-98-4 (EPUB)

ISBN 978-80-53027-99-1 (MOBI)

Věnováno všem, kteří se museli rvát o život.

1811–1812 – první povstání ludditů, protesty proti mechanizaci

1839–1842 – Velká Británie vítězí nad Čínou v Opiových válkách, Británie získává Hongkong

1841 – dokončení železnice z Londýna do Bristolu

1842 – pokus o atentát na královnu Viktorii

1843 – Velká Británie získává pod svou nadvládu búrskou republiku Natal

1843 – objevení parních jader Giuseppem Lorenzinim v Londýně

1845 – první vzdušná obchodní cesta z Hongkongu do Londýna

1845–1849 – hladomor v Irsku, mnoho Irů prchá do Spojených států, Kanady a Velké Británie; na následky hladomoru umírá zhruba 800 tisíc lidí

1849 – v každém městě je přítomna policejní jednotka

1850 – otevírání prvních chudobinců

1850 – vznik odborů a socialistických klubů, protesty proti mechanizaci a imigraci

1851 – Světová výstava pořádána princem Albertem v Křišťálovém paláci; představení parních jader veřejnosti

1854–1856 – Krymská válka, Velká Británie vítězí nad Ruskem

1855 – parní automobily se stávají běžnou součástí londýnských ulic

1856 – další nárůst kriminality v okrajových částech Londýna

1858 – Indie se dostává do područí Velké Británie

1859 – rozšíření robotických automatů v ulicích měst

1860 – obchodní společnosti používají vzducholodě jako primární způsob přepravy

1861 – princ Albert umírá na tyfus

1863 – otevření první linky metra v Londýně

1877 – Thomas Edison nahrál lidský hlas na fonograf

1883 – Velká Británie získává Egypt

1886 – okrajové části Londýna terorizují gangy

1887 – Velká Británie vytváří kolonii v Nigérii

1887 – objevení Victorie

1887 (13. listopadu) – Krvavá neděle na londýnském Trafalgar Square

1888 (7. srpna) – první vražda ze série v londýnské čtvrti Whitechapel

„Neděsí vás někdy?“

Silné reflektory vzducholodě prořezávaly tmu.

„Mě ještě pořád. Tehdy na Trafalgar Square... Byl jste tam?“

Reflektor na okamžik zasvítíl do uličky. Ani prudké světlo neodhalilo tvář jejího společníka. Hleděl vzhůru spolu s ní, ale mlčel.

„Pitomá otázka,“ odpověděla si sama. „Lepší by byla, kdo tam tehdá nebyl.“

Sníh studil na kůži.

„Omlouvám se. Moc mluvím. Poděte, znám jedno místo, kde budu mít soukromí.“

Hospoda U Létajícího lva vedle kostela v londýnském East Endu ve čtvrti Spitalfields byla na první pohled úplně obyčejný pub. Stála na rohu, ochomýtali se kolem ní opilci a občas sem zavítali ubožáci z parku za kostelem. Nikdy ne na víc než pár minut, protože poté je někdo ze štamgastů spolehlivě vyhnal. Parku se říkalo Svědipark a jméno dostal po lidech, kteří tu seděli na lavičkách a jejichž těla se hemžila vyrážkou a parazity.

I přes mizernou lokaci se ale do hospody každý večer hrnuli lidé, protože ve dvoře domu, kde kdysi stávala stodola, si místní banda kejklířů zřídila divadlo. Trámy prožrané dřevokaznými houbami přetřeli křiklavými barvami, zadní stěnu zpevnili a z ukradených prken stloukli pódium. Spitalfields byl plný podobných míst, stahovali se sem umělci z celého světa, přistěhovalci z Bangladéše předváděli své akrobatické triky a umělci doufali, že je tu snad objeví někdo bohatý a stane se jejich patronem. Stávalo se to v jednom případě z tisíce, přesto nepřestávali doufat.

Na pódiu teď trénovali dva akrobati. Muž a žena stáli naproti sobě a v pravidelných intervalech poskakovali. Díky skočkám, mechanickým pružinám přivázaným k nohám, překonávali nadlidské vzdálenosti a výšky. Nejdřív se prostrídávali – tam a zpátky – nabírali rychlost, až metali salta a s každým dopadem a dalším skokem se pódium otřásalo. Vedle nich ladila kapela chystající se na večerní vystoupení. Struny skřípaly a piano ošklivě břinkalo, jedna klávesa byla zaseklá a nikdo se neměl k tomu ji opravit.

Fay jejich skákání a zvuky vůbec nerušily. Seděla u stolu, nohu přes nohu, a pročetla noviny. Měla na stole snad všechny, které se daly v Londýně sehnat. Hrbila se a každý řádek si hlídala prstem. Písmenka jí ráda utíkala a měnila význam slov. Fay raději mluvila přímo s lidmi, než aby se o jejich osudech dočetla v novinách, ale dnes neměla sílu nikam chodit.

„Vypadáš jak bledule,“ potvrdil její pocity slabosti Dominic. Seděl tu s ní, nohy hozené na vedlejším stole. Znělo to od něj směšně. Byl typický Ir s krátkými hnědými vlasy, bledou, pihatou tváří a rošťáckým úsměvem. Ani povaha lidí ze zeleného ostrova se mu nevyhnula, proto se mu pod jiskřícíma očima modral monokl. Nosil staré kalhoty, ze kterých nešly vyprat skvrny u kotníků, a mnohokrát zašivanou košili, protože si ji při rvačkách vždy roztrhl.

„Ne tak jako ty,“ opáčila Fay. Usmívala se jen rty, schovávala tak chybějící přední zub. Promnula si oči, pálily ji ze čtení a mizerného světla.

„Bylas za doktorem?“

„Tvoje starost mě dojíhá.“

Akrobati na pódiu dál trénovali a kapela konečně přestala ladit nástroje a začala zkoušet. Dominic se zazubil a nabídl jí ruku.

„Smím prosit?“

Zkusmo se nadechla a uznala, že to zvládne. Nechala se vyvést na parket a Dominic s ní okamžitě zatočil. Zasmála se. Uzpůsobil rytmus, netančili ani pomalu, ale ani tak rychle, jak by si hudba žádala.

„Nemáš mi to za zlý, co? Jen o tebe s doktorem máme starost,“ prohodil.

Fay na něj úkosem pohlédla a protočila se mu pod rukou. On a doktor Winslow z ní nespouštěli oči. Byla dospělá žena s vlastní prací, životem a mizerným zdravím. Právě kvůli slabému srdci ji oba muži hlídali jako oko v hlavě. Za jiných okolností by jim byla vděčná. Ocenila by, že se má o koho opřít. Ale právě teď potřebovala víc svobody, ne omezení.

„Míň obav a víc života, Dominicu!“ pobídla ho a na chvíli začala vést. Připadala si jako dáma. Fialová sukně kolem ní povlávala, taneční pohyby jí z drdolu uvolnily pár pramenů hnědých, vlnitých vlasů a jeden jí spadl do tváře. Látka šatů z druhé ruky ji pevně objímala, byly šité na menší ženu, ale ona ještě neměla čas nechat si je upravit. Vlastně se jí líbilo, jak ji svírají. Jako by ji někdo objímal.

Dominic převzal kontrolu nad tancem. Zastavil a zaklonil ji. Usmál se. „Mohu vás políbit, madam?“ zeptal se laškovně.

„Ach ne, pane, moje srdce patří jinému,“ vydechla Fay teatrálně.

„Ach, drahá paní, já přeci nechci vaše srdce. Jen vaše tělo.“

Fay ho pobaveně plácla do paže a on ji narovnal a pustil. V tu chvíli zavravorala. Chytil ji a odvedl zpátky ke stolu.

„Nějaký drby z ulice?“ zeptala se, když se posadil naproti ní. Nad jeho výrazem se ušklíbala. „Máme dohodu! Já sedím na zadku a ty nosíš drby. Takhles to chtěl, takže šup šup, nebo si pro ně dojdu sama.“

„Všechno při starým. Poliši jsou nervózní. Hlídkujou na Whitechapel Road víc než po Trafalgaru. Sekáči jim dělají vrásky, nechávají za sebou víc těl než obvykle.“

Fay položila ruku na noviny. O Hoxtonských sekáčích se občas psalo, ale většinou skoro tajně, v malém rámečku na druhé nebo třetí straně. Přitom novináři děsem a smrtí žili a nemohli se jí nabažit. East End se gangy jen hemžil a právě Sekáči v posledních měsících vyvolávali v ulicích strach a rozruch. I novináři se báli. Nejednou někoho zdánlivě bezdůvodně napadli a připravili o život. Podřezávali dělníky i prostitutky. Fay ale věděla, že nic nedělají jen tak.

„Nějaká nová oběť?“ zeptala se.

Dominic zavrtěl hlavou. „Ne, našťestí ne. Dál... co dál? Jo, socialisti maj brzo schůzi. Kdyby ses chtěla přijít mrknout.“ Nadhodil to opatrně, jako by zkoušel našlapovat na tenký led.

Fay se napila už studeného čaje, za hrnečkem schovala znechucený úšklebek. „Co, mám se jim do toho zas *míchat*? Řekni jim, že sem moc slabá se účastnit.“

„S radostí. Já ti pak poreferuju, co se tam dělo. Plánujou zase nějaký stávky, tak si jsem skoro jistej, že budou chtít použít divadlo.“

„Já jim zpívat nebudu,“ odsekla. „Jsem... příliš zesláblá.“

Dominic se zazubil a pokračoval v informování: „No a doktor Winslow je pořád zavřenej v dílně. Měla bys ho navštívit. Pro jeho vlastní dobro.“

Fay se usmála. „Dobře, však už je načase.“

* * *

Srpen končil a v londýnských ulicích bylo teplo a dusno. Po Whitechapel Road kráčely davy lidí, hrnuly se jako proud řeky ulicí, lidi tlačili jeden do druhého. Středem ulice občas projel parní automobil firmy Lorenzini & Co., ale stále tu víc než v Centrálním Londýně dominovaly koňmi tažené drožky a dvoupatrové omnibusy. Fay šla pomalu podél zdi domu a vyhýbala se hlavnímu proudu. Opírala se o hůlku a nedýchala moc zhluboka. Vzduch páchl, a i když na to byla zvyklá, jakmile k ní zavanul kouř z parostroje, pokaždé se zakuckala. Mísily se tu pachy vepřů, lidských výkalů, hlíny, páleného uhlí a nemocí, přesto to byly parostroje, které jí vadily nejvíc.

Druhou dominantu vedle zápachu tvořil hluk. Lidé spolu hovořili, hádali se. Někdo hulákal za utíkajícím chlapcem, který si nejspíš cpal kapsy nakradenými drobnými. Chlapec byl průbojnější než ostatní děti, které klečely na ulici, obličje pokryté boláky po

krysích kousnutích, a natahovaly před sebe ruce ve snaze vyžebrať peníze. Když Fay poprvé přijela do města, obětovala drobné velmi ochotně, než zjistila, že podobných dětí jsou tisíce a mnohé z nich si boláky jen vytvářejí z ovesných vloček a šťávy z bobulí, aby vzbudily soucit.

Na rohu ulice stál automat – výtvarný artefakt moderní technologie. Zpodobňoval usmívajícího se muže s cylindrem a zatočeným knírem. Automaty fungovaly jako rozcestníky, měly navigovat, ale v East Endu měly hlavně zlepšit den. Dát zapomenout na černé, oprýskané zdi, na bláto, na mrtvé čokly ve škarpách. „Dobrý den, madam!“ snažil se automat říct, ale za svou krátkou přítomnost v East Endu byl zničen a chyběly mu součástky, takže zvuk v něm spíš chrčel a cvakal a ze slov mnoho nezbylo. Fay před ním udělala posměšné pukrle.

Firma Lorenzini & Co. měla pro socialisty, Londýn a vůbec celý svět zajímavou historii. Její zakladatel, imigrant Giuseppe Lorenzini, vytvořil v roce 1843 první parní jádro. Parní jádra se stala hlavním komponentem všech parostrojů a od svého vytvoření se jen zdokonalovala. Z malého množství paliva – primárně uhlí – dokázala udržet v chodu i velké tovární budovy. Když se firmě podařilo zautomatizovat továrny – k nelibosti propuštěných dělníků, ze kterých se postupem času vyklubali socialisté – začali se soustředit na automaty. Snažit se zvednout morálku v East Endu se mohl pokusit jen někdo, kdo sem jaktěživ nezavítal. Vědci nebo ne, byli to pitomci a nebylo divu, že jejich úžasné vynálezy končily rozebrané na kusy nebo rozmlácené opilci.

Přes den každý, kdo mohl, pracoval. Přesto na ulici potkávala spoustu lidí, co se jen opírali o zeď, seděli na schodech a hovořili, nebo se už opíjeli v otevřených hospodách. Muži, ženy i děti. Posouvali se jen tehdy, aby zůstávali ve stínu, když na ně neúprosně pražilo slunce, nebo pod střechy, když přšelo. V zimě se celý den schovávali v hospodách, kabaretech, cukrárnách a panoptikách, jen aby nemuseli mrznout venku.

Mnozí z nich měli ještě nedávno práci a oblečení měli čisté a se všemi knoflíky, ale právě teď nevěděli, co se sebou. Možná je v továrnách nahradily stroje. Možná je předáci vyhnali ze stavby, protože přišli opilí nebo prostě jen neměli svůj den. Mohlo se stát cokoliv a oni tu teď čekali a byla jen otázka času, než si buď najdou jinou práci, nebo se z nich stanou těla bez duší bloumající, a nakonec umírající v ulicích.

Vzhlédla. Obloha byla bez mraků, ale vzduch tak těžký, že brzy čekala déšť. Nad městem se tyčil vysoký přístav a u něj kotvila vzducholod. Když se vyšlo ven v pravý čas, vrhaly vzducholodě stín do ulic. Vzdušní giganti přepravovali zboží z kolonií. Pod obrovským tělem vzducholodě se Fay otřásla.

Přesně jak říkal Dominic, potkávala víc policistů. Strážníci obcházeli pravidelné trasy, někteří přes den, někteří v noci. Většinu měla zmapovanou, ale teď jich několik viděla na místech, kde v tuhle dobu běžně nechodili. Když jednoho mýjela, napětí ve vzduchu se dalo krájet. Stačila by malá jiskřička, aby se na něj obyvatelé East Endu vrhli.

Přidala do kroku. Dílna doktora Winslowa se nacházela ve vedlejší ulici, stačilo projít kolem dřevěných plotů a vklouznout do jedné z mezer mezi domy. Ulice byla úzká, parostroj by se do ní nevešel, a kůň s vozem už vůbec ne. Voda se na udupané hlíně držela v malých kalužích. Sem nikdy slunce nezasvítilo, takže se nestíhala vypařit.

Fay sebou trhla, když proti ní vyrazily dvě krysy. S tichým pištěním přeběhly po mrtvé kočce, prohnaly se Fay kolem kotníků a zamířily na hlavní ulici. Ohlédla se za nimi, pobavená, jak snadno se nechala překvapit. Když se otočila zpátky do uličky, ztuhla jí krev v žilách.

Blížil se k ní malý, podsaditý muž. Hlavu měl posazenou na ramenou tak, jako by vůbec neměl krk. Pod čapkou mu svítily oči plné hněvu. Měl na sobě koženou zástěru a šel tiše jako duch. Fay ustoupila, svírala hůlku, připravená ho praštit, kdyby se k ní přiblížil.

Hleděl na ni a na chvíli se zastavil pár kroků od ní.

„Tebe znám,“ řekl a ukázal na ni.

„Já vás ne,“ opáčila Fay. Schovala druhou ruku v kapse sukně.

Kožená zástěra se zašklebil a obešel ji. „Zasraný poběhlíce,“ zavřel. Ještě chvíli se za ním dívala, než zmizel na hlavní ulici. Až teď, v bezpečí, cítila, jak jí tluče srdce a dech drhne v hrdle. Tělo jí mravenčilo a krk bolel.

Rychle se vzpamatovala a znovu se dala do kroku.

Dílna doktora Winslowa působila jako z jiného světa. Rozléhalo se v ní vrčení, cvakání, pískání, odpouštění páry. Mechanické přístroje klapaly, ozubená kola zapadávala jedno do druhého. V rohu

místnosti stála klec obklopená cívkami, čas od času mezi nimi prokmitl blesk. Vedle stolu, nad nímž se doktor skláněl, stál vysoký stříbrný automat v podobě muže s fešným kloboukem a opakovaně vybrnkával veselou melodií na kytaru, ačkoliv v hluku téměř neslyšitelnou. Dokázal udělat neuvěřitelných pět set různých pohybů!

Doktor Winslow se soustředil na práci. S obrovskou lupou před očima šrouboval snad ten nejmenší šroubek na světě do konstrukce, kterou si akrobati připínali na nohy, aby mohli bavit diváky vysokými skoky a přemetů.

„To je ono?“ zeptala se Fay nahlízející mu přes rameno.

„Panenko Maria!“ vykřikl. Šroubek mu vypadl z ruky a odkutálel se ze stolu. Zachytila ho, když letěl k zemi. Doktor se držel za srdce a zhluboka dýchal. „To mi nemůžeš dělat, Fay!“

„Promiň,“ usmála se a položila mu drobný šroubek do dlaně. „Byla jsem jen zvědavá...“ V jeho společnosti se pokoušela mluvit slušněji, než když se bavila s Dominicem. Winslow ji za to, jak mluví, nikdy nevyplánil, dělala to z vlastního popudu.

„Budeš brzo stará,“ odvětil a zvedl se. Bylo mu teprve čtyřiačtyřicet, ne tolik, aby mu z leknutí selhalo srdce. Přesto si začal otírat čelo a stříhat knírem. Měl krásné modré oči a vůbec nevypadal na svůj věk. Nosil tvídové sáček a kalhoty pokaždé pečlivě nažehlené. Svým chováním ale působil jako starý muž. Fay ho považovala za hypochondra. Když trávíte tolik času mezi stroji, asi je normální začít si vymýšlet slabé tělo. Nic ale neřekla, pomohl jí snad tisíckrát, takže si podobné myšlenky prostě zakázala.

„Jsi hrozně bledá,“ řekl, když se uklidnil. „Bereš léky?“

„Pořád, přijdu si jako chodící nemocnice,“ povzddechla si teatrálně a posadila se na doktorovu stoličku. „Kdybych nemusela kupovat drahé tinktury, už dávno jsem mohla žít za Temží ve vlastním krásném domě.“

„Nežertuj, zdraví je přednější,“ pokáral ji. „Tak pojď, ukaž se.“

Doktor Winslow pracoval jako lékař v nemocnici na Spitalfields. Svůj volný čas pak trávil tady v dílně svou skutečnou vášní. Vynálezy pro něj nebyly jen kratochvíle, ale něco, s čím si přál prorazit. Fay vždy přišel jako odrostlé dítě, které si hraje a doufá, že se mu zadaří. Byla si téměř jistá, že vnitřnosti vykuchaných automatů z ulic má Winslow tady ve své dílně. Ať už je vybral sám, nebo je od někoho koupil.

Poslouchal její srdce a mračil se. Fay se raději rozhlížela po dílně. Nesnesla, když si o ni dělal starosti. Pohled jí padl na zrcadlo na

druhém konci dílny. I takhle z dálky viděla, že Dominic i Winslow měli pravdu. Vypadala o deset let starší, bledá, i ty vlnky v hnědých vlasech ztratily lesk.

„Nu. Jak se cítíš?“

„Pořád stejně.“

Doktor Winslow zastříhal knírem. „Neomdlela jsi v poslední době?“

„Ne,“ usmála se.

„Zastav se cestou domů pro další léky, ano? Dám ti peníze.“

Už ho nechtěla dál poslouchat, tak raději změnila téma. „Moje roztomilé ouško něco zaslechlo, chceš to slyšet, Stewarte?“

„Nebudeš mi tu vykládat o mrtvolách, že ne, Fay?“ zeptal se nedůvěřivě.

„Říká ti něco jméno Victorie?“

Jiskřička, která se mu objevila v oku, odpověděla za něj.

„Myslela jsem si to,“ zahihňala se Fay. „Můžu ti ji sehnat.“

* * *

Herci a akrobati bavili spoustu lidí, ale nemohli se takovým řemeslem uživit. Znamenalo to pro ně šetřit, kde se dalo. Mnozí přes den pracovali jako námezdní síla, jiní jako pouliční umělci okupovali Centrální Londýn, kterému nikdo neřekl jinak než Centrum, a přidávali dýška k výplatám z večerních vystoupení v hospodě U Létajícího lva a v dalších uměleckých podnicích na Spitalfields. Málokdo si mohl dovolit domov – přespávali buď přímo v šatnách podniků, nebo v noclehárnách.

Fay se zabydlela v šatně divadla a občas tam s ní přespávaly další ženy. Za věšáky s kostýmy měla malý výklenek zatažený závěsem, kam se na noc uvelebila. Když se po vystoupení napila nebo ji zmohla slabost, nemusela se bát, že nedojde domů.

Stěny divadla byly oblepené plakáty, které lákaly na různá vystoupení – Kráska a netvor, Sen noci svatojánské, Opilý Doyle, to byla místní originální hra o štamgastovi, co se upil k smrti. Většinou plakátů dominovaly křiklavé nápisy.

PŘIJĎTE NA VZRUŠUJÍCÍ PŘEDSTAVENÍ! ÚŽASNÉ STROJE DOKTORA WINSLOWA! AKROBATI! KRÁSNÉ ŽENY!

Jeden z novějších plakátů měl na sobě namalovanou Fay stojící před rudou oponou. **NAŠE VÍLA VÁM UKÁŽE KRÁLOVSKOU MOC. MACBETH.**

Fay tu podobiznu neměla ráda. Nakreslili ji příliš ostře, s velkým nosem a vlasy vlajícími kolem hlavy jako bájně Medúze. Na plakátu působila majestátně, zatímco ve skutečnosti se některé dny sotva ploužila. Víc by se hodilo, kdyby hrála babici z pohádek.

Dnes naštěstí jen seděla mezi diváky, upíjela gin a záviděla akrobatům jejich zdraví. Dívala se po návštěvnicích. Některé tváře poznávala. Muži i ženy se v průběhu her smáli, bavili se a pili. Zapomínali tady na každodenní těžkosti, které jim East End kladl na bedra. Zahlédla Nelly, prostitutku, která se zrovna vnucovala jakýmsi mužům. Na dálku se pozdravily pokývnutím.

U stolu nedaleko jeviště seděl George Lusk, s nímž Fay mluvila naposledy před dvěma měsíci na schůzce socialistů. Šel cestou umírněného socialismu, snažil se změny prosadit přes bohaté přátele přímo v parlamentu, ale nedařilo se mu. Na schůzky socialistů už oficiálně nechodil, nesouhlasil s jejich postupy a odstoupil. K tomuhle kroku se Fay ještě neodhodlala, zatím se jen vymlouvala na zdraví. Obdivovala ho.

No jistě, ona o vlku a socialista za dveřmi. Do divadla právě vešel Stuart Milsch a hned sklopil zrak, stejně jako to dělal každý, kdo se na něj podíval. Stuart byl málomluvný chlap a všem bylo nepříjemné se na něj dívat, protože půlka jeho tváře byla zjizvená. Spodní víčko měl prověšené, a když zavřel oči, to pravé nikdy nedovřel úplně. Vousy mu na pŕlce čelisti nerostly, a jelikož se neholil každý den, působil neupraveně. Přesto se za ten tři čtvrtě rok nádherně vyléčil. Fay ho viděla v tom nejhorším. Ostatně, chvíli chodili ke stejným doktorům.

Pak si všimla muže, který seděl na druhém konci divadla a místo na pódium se díval na ni. Neznala ho, měl dlouhé černé vlasy stažené v ohonu a na stole před ním ležel plstěný klobouk. Měl přehozenou nohu přes nohu a na sobě čistou košili a vestu. Z kapsy mu visel řetízek hodinek. Perfektně čisté boty.

Někdo z Centra. Vůbec se sem nehodil.

Občas sem podobní blázní zavítali. Mladíci, kteří chtěli najít svolnou prostitutku, nebo zvědavci, kteří slyšeli, jak je život v East Endu hrozný. Podnikatelé s představou, že tady vybudují budoucí velký obchod. Zástupci Lorenzini & Co. snažící se koupit pozemky, zbourat domy a postavit továrny nebo bytovky. Když si nedali pozor, skončili s holým zadkem.

Stočila pozornost k akrobatům, přesto stále cítila jeho pohled. Periferním viděním zahlédla, jak se zvedl a zamířil k ní.

„Fay!“

Trhla sebou. Dominic se zastavil u jejího stolu a naklonil se k ní. Až teď si všimla, jak někteří muži rychle berou svoje věci a odcházejí. Divadlo se vyliďňovalo rychlostí blesku, i ona se postavila.

„Co se děje?“ zeptala se vyplašeně.

„Přístav hoří.“

Fay automaticky vyhledala pohledem Stuarta Milsche, ale ten už byl pryč.

Vyběhla ven s ostatními. V Londýně byly dva přístavy pro vzducholodě. Tyčily se nad městem jako prsty hrozící samotnému Bohu. Z toho v East Endu, který odsud viděla, vycházela ohnivá záře. Kousla se do rtu. Nehoda? Možná. Nebylo neobvyklé, aby ve městě hořelo. Stála tu spousta průmyslových budov a parostroje nebyly zrovna bezpečné.

Atmosféra posledních měsíců ji ale přesvědčila o tom, že to nemohla být nehoda. Napadlo to i ostatní? Cítili taky tu tíhu všude kolem, nebo byla jediná?

Muži i ženy zamířili k infernu. Fay setrvala u pubu, kostel vedle ní zůstával temný a varovný. Jestliže většina odejde k přístavu, znamená to, že na Whitechapel Road bude méně lidí. East End se dělil na mnoho menších čtvrtí a Whitechapel byl jednou z nich – stála odsud, co by kamenem dohodil, a dala se z jednoho konce na druhý projít za dvacet minut.

Táhlo ji to do tmy. Do úzkých uliček, do noci. Cítila volání ve svých kostech.

„Běž dovnitř.“ Dominic ještě neodešel, stál vedle ní a Fay cítila, že v ní čte jako v otevřené knize. „Zítra ti vše řeknu. Jdi spát.“

Fay se neochotně otočila k noci zády a vešla zpátky do divadla.

Vyčítala si to. Měla věřit intuici, protože měla pravdu.

Tu noc zemřela další žena.

Těžký kouř valící se ulicemi rozehnal déšť. Vytrvale mrholilo a veškerý popel a špínu odnesla voda do kanálů. Město páchlo – spáleninou, vlhkem, strachem. Na vypraném prádle visícím na šňůrách mezi okny se usadil černý prach. East End zanechával pachut' sazí hluboko v krku.

Fay se vyhýbala parostrojům, opírala se o špacírku, oblečená v pumpkách, košili a vestě. Na krku měla vysoký krajkový límeček s broží. Hodiny odbily pátou ráno a ulice už byly plné lidí mířících do práce a jiných, kteří se ještě krčili ve svých koutcích, kde přenocovali. Eastendané přivykli lecčemu, ani déšť je nedokázal probudit, když byli dostatečně zahřátí alkoholem.

Čím víc se blížila k Buck's Row, tím pochmurněji se lidé tvářili a šeptali si mezi sebou. Každý v East Endu někdy viděl mrtvolu. Pohřeb příbuzného, který zemřel na cholera, tyfus nebo souchoť, zažila většina lidí. Téměř všichni obyvatelé East Endu někdy na ulici narazili na umrzlého chudáka nebo opilce udušeného vlastními zvratky. Mnoho lidí zažilo nehodu v továrně. Vraždy? S gangy sužujícími už tak vyčerpané obyvatele také nebyly neobvyklé.

Buck's Row běžela souběžně s Whitechapel Road, jen kousek od Londýnské nemocnice. Byla to ulice z obou stran obehnaná buď dřevěnými ploty, nebo kamennými zdmi domů a továren. V noci tu muselo být úplné temno. Nad ránem už Fay viděla pod nohy, vyhýbala se loužím a z dálky k ní doléhala práce těžkých strojů, které hloubily díru pro nově vznikající stanici metra. Jeden z pokusů města, jak ulehčit obyvatelům Whitechapele, i když se je o to nikdo neprosil.

U jednoho z kanálů stál asi třináctiletý chlapec a lil kýbl vody na chodník. Smýval tak louži krve, se kterou si slabé mrholení nedokázalo poradit. Fay se zastavila kousek od něj, přesto jí kapky vody dopadly na vysoké černé boty.

Chlapec k ní vzlédl. „Pardon,“ prohodil neupřímně.

„Co se tu stalo?“ zeptala se.

Nedůvěřivě si ji prohlížel. Kolik lidí se tu dnes už stihlo zastavit a podívat se na místo, kde vyšuměl další život? S kolika policisty už musel hovořit?

„A vy jste?“ Z domu, u kterého chlapec stál, vyšla asi čtyřicetiletá žena. Ani v jejím hlase nezněla sebemenší důvěra.

„Margaret Hawthorn,“ představila se Fay. Oblečení si vypůjčila z šatny divadla – mnoho kostýmů zakoupili v konfekci nebo z druhé ruky. Ne vždy Fay seděly, s dámou by si ji nikdo nespletl, ale aspoň nevypadala jako chudá šlapka. „Jsem asistentka a zapisovatelka koronera Baxtera. Poslal mě sem znovu prověřit informace.“

„Proč by koronerovi pomáhala ženská?“ zeptal se chlapec. Matka po něm šlehla zlobným pohledem, ale Fay se zasmála.

„Končí nám století, létáme jako ptáci, univerzity jsou otevřené i ženám. Každý můžeme dělat přesně to, co si přejeme,“ řekla s dokonalou intonací na každé slabice, kterou chtěla zdůraznit. „Pamatuj si to.“

„Omlouvám se za něj, madam. James je tluchuba,“ odehnala matka chlapce mávnutím ruky. „Jsem Emma Green, ale nevím, co vám zvládnou říct. Už sem to říkala těm detektivům, tady se to stalo,“ ukázala na chodník, odkud voda odnášela poslední zbytky krve.

„Začněte od začátku, prosím.“

„Vážně není co říct. Spala sem, támhle za tím oknem,“ ukázala do patra. Z okna vykukovala dívka a za chvíli se k ní přidal i James. „Probudil nás hukot, a to už tu byli policajti a doktoři. Nejdřív jsem neviděla, na co se dívám. Ležela tady, jak prkno, položená na zádech. Vlastně sem ani nevěděla, jestli je to ženská, nebo chlap, James se skočil zeptat. Někdo ji podříznul.“

Fay přikývla. „Neslyšela jste vůbec nic?“

„Ne. Jestli ji někdo podřezal, byl u toho jako duch. Já mám lehký spání, probudí mě, i když kolem projde trochu hlasitější ožrala. Ráno mě budí ty zatracené vrtáky na Whitechapel Road. Ale dneska... nic. Ani tuk.“

„Věděla byste jméno strážníka, který byl první na místě činu?“

Emma Green zavrtěla hlavou, ale nad nimi se ozval hlas chlapce z pootevřeného okna.

„Neil! Konstábl Neil.“

Fay mu s úsměvem mávla. „Děkuju, Jamesi.“

„A taky říkali, že možná ještě dejchala, když ji našli.“

Fay se dál usmívala, ale srdce jí nepříjemně poskočilo. Mezi lopatkami a nad horním rtem se jí utvořily kapičky potu.

„S podříznutým krkem a bez tolika krve? To pochybuju,“ odbyla ho matka. Obrátila pozornost zpátky k Fay. „Byl to ošklivej mord, madam. Víc vážně nevíme.“

„Opravdu ne?“ ujistila se Fay a mrkla na Jamese.

„Tý krve zas tolik nebylo,“ vyhrkl James.

„Moc vám děkuju,“ řekla Fay paní Green. „Nejspíš s vámi budou mluvit ještě další moji kolegové, tak si připravte pevné nervy.“

Emma Green se smutně pousmála. Nad hlavami jim prolétla vzducholod' a Buck's Row se na chvíli propadla do stínu. „Někdy mám strach, kam to spějeme.“

Fay tenhle strach znala. Niterní pnutí, neustálý červíček přiživovaný zatraceným životem v East Endu. Ale na konci každého tunelu je světlo. Nad každým ubožákem bdí strážný anděl.

A toho nevyděsí ani vražda.

Přestože se Londýnská nemocnice nacházela jen pár stovek yardů od místa činu, dostat se k ní jí trvalo skoro půl hodiny. Musela se na chvíli zastavit, opřít se o zeď a uklidnit spěchající srdce. V takových chvílkách vzpomínala na doby, kdy byla ještě dítě a žádné rozrušení s ní neotrášlo. Běhala po loukách, smála se, lezla na stromy, pomáhala matce na zahradě a otci v dílně.

Kdy se jí srdce takhle obrátilo naruby? Poprvé omdlela v osmnácti. Pak to šlo ráz naráz. Nikdo nečekal, že bude žít déle než rok, ale i teď, o mnoho let později, tu stála, jen potřebovala hůlku a občas se opřít o stěnu. Měla talent na to utíkat hrobníkovi z lopaty.

Když konečně došla k recepci nemocnice, nasbírala zase dostatek síly, aby dokázala mluvit bez zadýchání. „Jdu za doktorem Winslowem.“

Když vstoupila do jeho ordinace, doktor Winslow málem vyletěl z kůže. Ihned k ní přiskočil a odvedl ji na židli. „Fay! Co se stalo? Jsi v pořádku?“ Jeho panika ale odezněla v okamžiku, kdy se jí podíval do očí. Jejich lesk byl nezaměnitelný. Jako když lovecký pes zachytí stopu.

„Dovezli ji sem? Co mi můžeš říct?“ vychrlila Fay.

„Zpomal, drahá, zpomal,“ zarazil ji a posadil se ke stolu. Bylo zvláštní vidět ho v šedém lékařském plášti oblečeném přes košili a vlněnou vestu. Vypadal jako vážený a spořádaný muž, ne jako šílený vynálezce pobíhající po své dílně. „O kom to mluvíš?“

Fay klapla hůlkou o podlahu. „Ale no tak, přivezli sem před pár hodinami mrtvou ženu! Muselo to tady hučet jako v úlu.“

„Říkal jsem ti, že se máš šetřit,“ zamračil se doktor Winslow. „Vraždy nejsou nic pro dámu jako ty –“

„Doktore...“

„Jsi slabá, nemocná –“

„Winslowe...“

„Nemůžeš se plést policistům pod nohy.“

„STEWARTE!“ okřikla ho.

Zarazil se ve svém proslovu a poraženecky sklopil hlavu. Podobný rozhovor vedli už mnohokrát od chvíle, kdy se Fay stala jeho pacientkou. Doktor Winslow k ní přilnul a snažil se ji držet pod svými křídly. Netušil ale, že Fay chrání úplně jiná křídla.

„Jsem ti vděčná za vše, co jsi pro mě udělal,“ řekla mu klidně a nahnula se k němu. Nelhala, věděla, že mu dluží. Kdyby jen trochu zatlačil, kdyby na ni byl trochu hrubější, ustoupila by. Jenže on byl dobrý muž a jako takový jí neuměl odporovat. „Ale víš, jak je to pro mě důležité.“

Doktor Winslow si povzdechl. „Opravdu nic nevím, drahá. Ale slibuju, že až něco zjistím, hned se to dozvíš.“

* * *

Doktor Winslow svůj slib splnil už druhý den odpoledne. Došel za ní do divadla, nejspíš doufal, že když jí informace podá před Dominicem, společně zajistí, aby se Fay okamžitě nevydala do ulic. Měl tu smůlu, že Dominic byl na schůzi socialistů a Fay tak hlídal jenom Čuňas. Když Winslow odešel, nebylo těžké zmizet.

Měla Čuňase ráda, pomáhal s výrobou a stavbou kulis v divadle a Fay ho považovala za svého ochránce. Chlap jako hora, ale duší prostáček, připomínal spíš desetileté dítě než čtyřicátníka. Měl blondatou čupřinu, kterou si špatně myl, ruce stále špinavé od barvy a holit ho musel Dominic, protože se břitvou vždy pořezal. Měl taky srdce ze zlata – udělal všechno, co jí na očích viděl, a Fay toho zneužívala.

„Kam jdeš, Fay?“ zeptal se Čuňas. Nejčastěji seděl na lavici před její šatnou, staré dřevo se pod ním prohýbalo a jednoho dne určitě praskne.

„Na procházku, potřebuju trochu čerstvého vzduchu.“

„Doktor Winslow říkal, že ven nesmíš.“

„Ale Čuňásku, přece bys mě tu nadržel. Úplně se mi z toho puchu kulíček proti molům dělá zle, už mezi těmi kostýmy nevydržím ani chvíli.“

Čuňas se zamračil, samozřejmě, že nechtěl, aby se Fay cítila špatně.

„Když mě pustíš, donesu ti čerstvé mléko a udělám ti kakao.“

Nalomila ho.

„A dám ti hubičku na tvář.“

Čuñas zrudl a usmál se. Nechal ji vyklouznout zadním vchodem. Ať se doktor Winslow zlobí, jak chce.

V sobotu odpoledne byly ulice plné života. Na hlavní se procházeli lidé a zapadali do putyk. Šlapky lákaly zákazníky do temných zákoutí, kde je nikdo neměl šanci vyrušit. Temných a osamělých zákoutí, vyloženě stvořených pro vraždu.

„Fairy Fay!“ zarazil ji ženský hlas. Za rámě se jí pověšila tmavovlasá žena s rysy ztrhanými alkoholem. „Seš to ty, že jo?“

Chvilí jí trvalo, než si k tváři přiřadila jméno. Jane Kelly, i když to bezpochyby nebylo její pravé jméno. Poznaly se někdy loni na podzim, když Jane zatkli za opilectví a vulgární chování. Chodila po ulici a hlasitě zpívala, a když uviděla, že se k ní blíží policajti, začala imitovat požární sirénu. Potom je všechny poslala do háje. „Ráda tě zas vidím, Jane.“

„Ale to sotva,“ zazubila se Jane. „Vypadáš moc dobře. Dostala ses z ulice?“

Fay kývla.

„Oželíš drobák na postel?“

„Co nového ve Whitechapelu?“ zeptala se Fay, zatímco z peněženky odpočítávala pár pencí. Peníze, které jí doktor Winslow dal na léky, prořídly.

Jane se zhoupla na špičkách. Ještě neměla dost upito, a tak udržela rovnováhu. „Prý se chystaj fakt velký věci, drbe se to mezi uhlířema. V Lorenziniho fabrikách se prý na tajňačku staví úplně nový automatomy a chtěj nám je sem strčit.“

„Kdo to říká?“

Jane pokrčila rameny. „Leckdo. Dívej, já nepátrám po tom, odkud drby vanou. Prostě jsou.“

„A jsou ještě nějaké jiné?“

„Čmuhaj tu cajti v přestrojení, ale to není nic novýho.“

Fay podala Jane peníze a na okamžik jí stiskla dlaň. „Je to víc než dost. Zaplať si postel. Večer není bezpečno.“

Jane otráveně protočila oči. „Neboj, jedem s chlapem na chmel. Budu jak ve vatě,“ zachechtala se a šla si svou cestou. Fay tušila, že zrovna ona většinu peněz propije. Na ulici ale existovala nepsaná pravidla. Když někomu pomůžeš, někdo na oplátku pomůže tobě. Díky nim byla Fay ještě stále naživu a neumrzla první noci v ulicích.

Když přijela do Londýna, byla naivní, ale měla s sebou oblečení i peníze. Nechala se napálit místními chmatáky, kteří ji napadli a o všechno obrali, a jí na noc zůstaly jen potrhane šaty a zoufalství. V takovém stavu ji potkala Tlustá Ginna, stará šlapka a socialistka. Ten den viděla světlou i temnou tvář East Endu.

Samozřejmě, že ji Jane nebrala vážně. Varovat někoho z East Endu, že na ulici není bezpečno, bylo jako nosit dříví do lesa. S tím všichni žili a přežívali. Jenže zatím nevěděli to, co ona. Nevěděli, co se stalo Polly, ale zprávy se co nevidět roznesou jako požár.

Doktor Winslow se dlouho kroutil, musela z něj detaily tahat správně položenými a opakovanými otázkami. Nakonec se dozvěděla, co chtěla. Oběť včerejší vraždy se jmenovala Mary Ann Nichols, na ulici ji znali jako Polly. Vrah ji nejspíš uskrtil a pak jí podřízl hrdlo.

A potom...

„Jsi si jistá, že to chceš slyšet?“

„Winslowe, nebudu se opakovat.“

Vrah ji rozřezal. Jakkoliv se svá slova doktor Winslow snažil zjemnit, nepomohlo to. Na břiše se Polly táhlo několik dlouhých řezných ran začínajících v rozkroku a končících pod hrudním košem. Jako by se na ni vrhl šílený řezník, kusy masa a kůže visely z ran, vnitřní orgány vyvrhly svůj obsah. Krev nasákla do vrstev sukní, a proto na chodníku skoro žádná nezůstala.

Policie byla zoufalá, podezřívali Sekáče, ale ti po sobě nikdy nezanechali takovou spoušť. Fay však věděla své. Tohle nebyla práce gangu.

Konečně došla, kam mířila. Ujistila se, že má knoflíčky sáčka zapnuté až ke krku, a vstoupila do hospody U Pánve. Přivítal ji známý zápach potu, špíny a alkoholu. Lidé se překřikovali, nebylo slyšet vlastní myšlenky. Prodrala se k baru a rozhlédla se.

„Seš volná?“ zachrčel jí do ucha nějaký opilec a přes sykavky si nebyla jistá, jestli neříkal svolná.

Darovala mu úsměv. „Mám domluvenýho kunčafta, ale támhle Mackenzie ti rozzáří noc.“

„Ha! Ta tak, má ještě šucky zuby,“ zahuhlal chlap a odklátil se s pivem v ruce. Fay se rozhlédla. Prošla davem, přičemž se pokoušela neotírat o lidi, leč neúspěšně. Ulpíval na ní uhelný prach. Špína se tu zarávala hluboko do kůže. Eastendana by poznali, i kdyby ho dali do pucu v Buckinghamském paláci. Černé póry nevyčistí ani královnino mýdlo.

„Nelly!“ mávla na ženskou, která seděla v rohu se sklenicí tvrdého. Vzhledla, zazubila se, i když jí chybělo aspoň pět zubů, a mávla zpátky. Fay se za ní prodrala a krátce ji objala.

„Fay! Co tě táhne mezi spodinu?“ zahulákala Nelly a téměř jí nešlo rozumět. Fay zavrtěla hlavou a pokynula ven. Když konečně stály na chladném vzduchu, zopakovala Nelly otázku.

„Slyšela jsem, žeš byla poslední, kdo Polly viděl.“

Nelly zmizel úsměv z tváře a odplivla si. „Jo. Vyřádl se na ní, parchant.“

„Jo? Víš víc?“

„Už sem to říkala všem, i nákejm novinářům, zejtra si o tom všeééchno přečteš. Potkala sem ji nalitou, snažila se vydělat na nocleh. Už prej prachy tříkrát měla, ale prochlastala je. Chlubila se novou hučkou. Řekla sem jí, ať de se mnou, ale vona ne. Že si prachy zajistí sama. Byla dost pyšná.“ Nelly se odmlčela. „Dybych nalíhala, mohla furt dejchat.“

„Víš, jak to tu chodí. Není to tvoje chyba.“

Nelly přikývla. „Musíme si šechny dávat bacha. Neměla bys sem chodit, dyž nemusíš.“

„Bacha na co?“

Nelly si zkrížila ruce na prsou a promnula si paže. „Mrtví se kupí. Říká se, že za to může Kožená zástěra. Prej jich zabije víc.“

Malý tlustý mužík bez krku, který zahlíží s pohrdáním a funí si pod vousy. „Ten židovskej blázen, jo?“

„Jasně. Pamatuješ si ho?“

„Aby ne, kolikrát mi vyhrožoval, že mě vykuchá,“ sykla Fay. „A byl chvíli v base, že někomu rozbil hubu, protože mu do dílny nechodili zákazníci. Myslíš, že to byl fakt von?“

„Na Sekáče to byla moc velká řež,“ potvrdila Nelly její domněnku.

Kožená zástěra se snadno rozezlil, občas chodil po ulicích a křičel výhružky a máchal pěstí. Židovská komunita si ho neuměla zklidnit. Je pravda, že několik prostitutek napadl. Vyčníval z davu, a kdyby to byl on, museli by ho hned chytit.

„Běhá z něj mráz po zádech,“ otrásla se Nelly.

„Jo.“

„Co tady vůbec děláš? Jenom čenicháš?“ změnila Nelly téma. „Doneslas aspoň starý známý nějakej pětník?“

„Nelly, překvapuješ mě!“ ohrnula Fay nos. „Čekala jsem, že se na prachy zeptáš už před deseti minutama.“ Nasypala jí do dlaně pár

penny, léky teď už určitě nekoupí. „Myslíš, že by Polly s Koženou zástěrou šla?“

Nelly jedním ladným pohybem schovala mince v útrokách sukně. „Byla namol.“

„Ale byla hloupá?“

Nelly pokrčila rameny. „Třeba si na ni počkal a pak...“

Temná noc. Polly kráčí ulicí, sotva se drží na nohou. Klátí se kupředu, rovná si nový klobouček, usmívá se stejně bezzubým úsměvem jako Nelly. Pak za sebou uslyší dusot. Těžké kroky a funění, jako když se blíží býk. Otočí se. Kožená zástěra se k ní blíží, v očích má šílenství. „Já tě rozpáru!“ křikne hlubokým chraplákem.

Polly nestihne ani vykřiknout. Nůž jí objede krk, krev se rozprskne na mastné zástěře. Tělo padá k zemi a vrah řeže.

Fay se otrásla.

Takhle se to ale určitě nestalo. Polly by křičela. Utíkala. Kožená zástěra by se hnal za ní a vzburcovali by celou ulici. Stačilo by jen...

„Vražda!“

Fay sebou trhla, ale Nelly se ani nepohnula. Opilec, který se k ní měl na baru, se sápal na šlapku a nejspíš nezaplatil. Ženská ho tím výkřikem vyplašila a on teď pelášil zpátky do hospody.

„Už si vyšla ze cviku, co?“ prohodila Nelly.

„Jo.“ Podobné výkřiky byly denním chlebem East Endu. Vždy vzbudily pozornost, přilákaly na sebe pohledy všech okolo. Přesto je už málokdo bral úplně vážně, i policisté občas jen otočili hlavy a šli dál.

„Díky, Nelly. Půjdu zas o dům dál.“

„Nepotuluj se tady v noci, Fay.“

„Dávej na sebe pozor.“

Opustila hospodu U Pánve a šla pomalu, bez přemýšlení po naučených cestách. Ztracená v myšlenkách se opírala o hůlku a automaticky se vyhýbala podivným existencím a spáčům chrápajícím ve škarpe. Parní automobily občas prodrnčely kolem a řidiči vrískali na koňská spřežení, protože jela příliš pomalu. Stmívalo se. I když reflektory vzducholodí prosvěcovaly tmu, tady dole lampy sotva dosvítily na zem. Byla to malá světýlka, která prořezávala temnotu jen tak, že ukazovala stíny věcí, které tam nebyly. Lampáři je rozsvěceli pomalu a postupně, i když mnoho kandelábrů vynechali, protože měly dávno vymlácená sklíčka nebo byly vyvrácené.

Šla podvědomě, instinktivně, léta na ulici ji naučila, kterým místům se vyhýbat a kde je bezpečno. Neuvažovala nad tím, protože by se musela zamyslet, jestli je ještě vůbec někde bezpečno.

Obešla Mitre Square a zamířila zkratkou. Reflektor vzducholodě prořízl temnou uličku, do které právě vstoupila. Záblesk letmého světla ji probral. V úzkém prostoru si uvědomila, kde stojí. Dech jí ztěžkl v plicích a krk ji rozbolel. Srdce poskočilo. Dřevěný plot vedle ní skrýval malý dvůr. Pohlédla do něj. Byl prázdný.

Okna kolem zhasnutá, ve stínech rozeznávala tvary – prasklá lampa, vysypané cihly. Jen tehdy vše zakrýval sních.

Vzhlédla. Střechy budov schovávaly většinu nočního nebe i vzducholodě.

Musela odsud!

Otočila se na patě a rozběhla se. Vzápětí však do někoho narazila. Před pádem ji zachytily pevné ruce. Fay vykřikla. Vytrhla se a udělala dva kroky zpátky. Reagovala automaticky, napřáhla se hůlkou a praštila. Muže zasáhla do ramene.

„Jau!“ vykřikl. „Fay, prosím! Klid!“

Zastavil ji, než mu uštedřila další ránu. Srdce jako by se jí třepotalo, připravené přestat tlouct. Reflektor vzducholodi na okamžik osvítil uličku. Chvíli jí trvalo vzpomenout si, kde toho muže už viděla. Slušně oblečený, řetízek hodinek v kapse vesty, dnes bez klobouku.

„Omlouvám se, že jsem vás tak přepadl,“ vydechl muž. „Jmenuji se Robert Murphy, jsem detektiv.“

Policajt?

Fay vyjekla, praštila ho hůlkou do čela a zmizela ve tmě.

Detektiv Robert Murphy měl za sebou několik mizerných měsíců. Od chvíle, kdy ho povolali k vyšetřování do East Endu, se mu práce sypala pod rukama. Mohlo za to několik faktorů, ale ten nejvýznamnější byl samotný East End.

Za tu chvíli, co se tu pohyboval, se nakupily vraždy, které jen podporovaly Robertovu myšlenku, že se ocitl v pekle na Zemi. Čert vem špínu, zápach a všudypřítomný uhelný prach. To lidé v téhle čtvrti patřili mezi ty nejnepříjemnější na světě a ani se to nesnažili skrývat za falešnou úctu, jako bylo zvykem v Centru. Ráno sundávali mříže z výloh a omývali je špinavými hadry, a jen co se obchody otevřely, vtírali se, zastavovali lidi na ulici a snažili se jim vnutit zboží – od pečiva po oblečení a zázračné tinktury.

Tehdy a jen tehdy s ním chtěli mluvit a usmívali se na něj. Kdykoliv jen zmínil, že je detektiv a spolupracuje s policií, dostalo se mu kyselých výrazů, párkrát dokonce odplivnutí pod nohy. Jedinkrát potkal chlapíka, který byl ochotný se s ním bavit, ale skončilo to tak, že dotyčný do něj lil víc a víc alkoholu, a tak se Robert ráno probudil na ulici bez peněz a bez bot.

Ani se nedozvěděl nic důležitého, jen výčet gangů, který už znal. Hoxtonští sekáci měli nejsilnější postavení, ale Staří Nicholové jim solidně šlapali na paty. Kdo k nim však patří? Jména? Obličej? Kde se schází? Kdo pro ně pracuje? Stále ty stejné otázky, s nimiž se Robert každý den potýkal a musel přiznávat, že nemá odpovědi.

Mluvil s různými oběťmi napadení, ale ty nikdy neukázaly na nikoho prstem. Nebo by to možná udělaly, kdyby se Robert nepředstavil jako detektiv. Stál v začarovaném kruhu a potřeboval z něj nějak vystoupit.

Jako první vyšetřoval napadení Emmy Smith. Dodnes na případ nerad vzpomínal, protože byl k vytouženým informacím o členech gangu vůbec nejbliž. Smrt je však odnesla dřív.

Emmu Smith napadla skupina mladých mužů, sotva osmnáctiletých. Zbili ji, znásilnili a potom vrazili do vagíny železnou tyč a potrhali ji zevnitř. Paní Smith se sotva dostala do nemocnice, kde vysvětlila, co se jí stalo, a pak upadla do bezvědomí. Už se z něj neprobudila. Policie podezřívala z napadení právě gangy, ale nikdy se nedozvěděli víc, a kdokoliv to udělal, stále běhal na svobodě.

Robert si s ní nestihl promluvit a dodnes litoval, že nebyl dost rychlý. A taky toho, že přehlédl malou jiskřičku naděje, která se v případě objevila. V tu chvíli jí vůbec nevěnoval pozornost. Možná kdyby ji zaznamenal už tehdy, další vraždy se nemusely stát.

Pravdou bylo, že ani strážníci neměli moc snahy případ řešit. Každý považoval službu v East Endu za trest. I když se sir Charles Warren, náčelník policie, snažil udělat z policistů profesionály, od Krvavé neděle na Trafalgar Square se jeho snahy v East Endu hroutily.

Druhá oběť byla Martha Tabram. Nalezli ji uškrcenou a pobodanou na schodech. Nikdo z ostatních nájemníků nic neviděl ani neslyšel. Martha byla prostitutka a bylo nasnadě si myslet, že sem přivedla zákazníka, který ji ve tmě zavraždil. Pokud byla Martha zapletená s gangy, nikdy se to nedozvěděl. Brutalita útoku tomu ale odpovídala. I tehdy se kolem mihla jiskřička naděje a Robert ji opět úplně přehlédl.

Až teď, při vraždě Mary Ann Nichols, ji konečně zaznamenal a uvědomil si, že to není poprvé. Chodila mezi lidmi, vyptávala se, občas mluvila i s policisty. Jednou byla novinářka, jindy vyšetřovatelka a naposledy asistentka koronera. Slyšel o ní několikrát a vždy ji považoval jen za zvědavou drbnu, odsunul ji na pozadí myslí, ale tentokrát jako by ho to konečně trklo.

„No jo, mluvil jsem s ní,“ řekl Robertovi konstábl Neil. Byl to kníratý strážník, který obcházel Whitechapel a právě on objevil tělo Mary Ann Nichols. „Čas od času se se mnou zastaví na ulici, je to taková příjemná upovídaná paní. Chodí o hůlce, je nějaká churavá.“

„Jak se jmenuje?“

Konstábl Neil zvedl obočí, když mu došlo, že se jí na jméno nikdy nezeptal. Popsal ji – hnědé vlnité vlasy, pihy, úsměv schovává dlaní. Byl to až konstábl Mizen, který prohodil: „Vypadá přesně jako ta herečka z plakátů od Létajícího lva. Fairy Fay, myslím.“

Robert se nejdřív čertil, jak se nějaká obyčejná herečka opovazuje míchat do vyšetřování. Mohla to být obyčejná drbna nebo zvědavka, ale ty nikdy nešly tak daleko, aby si vymýšlely nové a nové identity.

Proklepl si ji. Jako obvykle s ním nikdo nechtěl mluvit, ale když šel večer do divadla ve dvoře U Létajícího lva, stačilo občas někomu koupit panáka a hodit řeč o hře. Tehdy se o hercích a akrobatech dozvěděl spoustu zajímavostí.

„Jsou to všechno socani,“ chrlil mu do ucha muž, jehož jméno už zapomněl. „Půlka z nich zažila Krvavou neděli a pustili je jenom proto, že měli báně moc plný.“

„A Fairy Fay? To je umělecké jméno?“

„Chlape zatracená, copak tady v East Endu někdo používá vlastní jméno?“

Ne, dokonce i oběti, které vyšetřoval, vystupovaly pod mnoha pseudonymy. Ti, kteří se dostávali do křížku s policií, se schovávali za mnohá přízviska.

„Je moc pěkná,“ zkusil Robert další strategii.

„Jo, jo, to je. Ale je to šlapka, abyste vod ní něco nechyt.“

Fairy Fay byla nešťastnice, která žila v divadle a přivydělávala si jako herečka. A ve volném čase se hrabala v novinách a vyslychala svědky. Robert si uvědomil, že je to pro ni snazší než pro něj a ostatní policisty, protože s ní lidi mluví. Možná proto, že je žena, ale rozhodně proto, že je místní a ví, za kým a kdy jít.

Ona byla řešením jeho problému, pokud bude ochotná spolupracovat.

Chtěl si s ní promluvit už večer třicátého srpna, ale požár doků mu v tom zabránil. Následná vražda ho opět zpomalila. Jenže pak mu štěstí přálo, když ji náhodou zahlédl v hospodě U Pánve, kde mluvila s hlavní svědkyní.

Tak ji konečně oslovil. Pravda, trochu nešťastně, a proto taky skončil s boulí na čele.

Rozhodl se to zkusit znovu, oficiálněji.

Hospoda U Létajícího lva na Spitalfields mu přišla stejná jako všechny ostatní, i dopoledne se kolem ní motali opilci. Mnoho z nich sedělo za kostelem, drbalo se na kůži a pilo levnou pálenku. Bavili se, chechtali a čas od času odcházelí žebrot do různých koutů Londýna.

Po ulici občas projel napůl zrezlý parostroj, jinak East End působil jako z minulého století. Robert potkal pár vykuchaných automatů. Považoval je za dobrý nápad. Eastendané byli mrzutí škarohlídi, kteří se dokázali bavit jen s alkoholem. Firma Lorenzini & Co. poskytla automaty ze své vlastní dobré vůle – věřila, že když vás někdo mile pozdraví, zeptá se vás, jak se máte, a pokyne vám kloboukem, budete mít lepší den. Automaty v sobě navíc měly nahrané věty ve standardní angličtině, takže mohly zároveň i vzdělávat občany se silným nářečím nebo přízvukem. Imigrantů a židů bylo v East Endu víc než v celém Londýně dohromady.

A oni se jim odvděčují tak, že je ničí a prodávají na součástky. Dobrý skutek je po zásluze potrestán. Ne že by Gabriel Lorenzini byl o něco lepší než obyvatelé East Endu, taky rád ničil dobré věci. Robert ho vídal na reklamách ve výlohách a na plakátech. Usmíval se na nich, v červeném obleku, s našasenou kravatou a fešnými brýlčkami. STROJE PRACUJÍ ZA VÁS, stálo na některých plakátech. K BLAHOBYTU S LORENZINI & CO zase na jiných.

Robert překročil koňské koblíhy na silnici a vstoupil do hospody. Už posledně mu přišla jako zaplivaný pajzl. U jednoho stolu spal mladý kamelot, hlavu podloženou papíry místo polštáře, vedle sebe prázdnou sklenici od ginu. Robert mu zpod hlavy vytáhl jedny noviny a na stůl položil minci. Chlapec se ani nepohnul. Kdyby nezachrápal, klidně mohl být mrtvý.

Zprávu o včerejší vraždě našel až na zadní straně. Novináři byli obdivuhodně rychlí. Rád by spolupracoval s takhle precizními lidmi. Zprávy opakovaly vše, co už věděl. Mary Ann Nichols zemřela zhruba ve čtvrt na čtyři ráno, našli ji asi půl hodiny po činu. Dál noviny vyjmenovávaly, kdo se účastní vyšetřování. Padlo tam i Robertovo jméno s posměšným přídomkem Čmuchar z Centra.

Složil noviny pod rameno. Tohle neměl zapotřebí.

„Co to bude?“ zeptal se ho hostinský, když přišel k baru. Robert už od pohledu do East Endu nepatřil. Dokud o sobě nerozhlašoval, že je od policie, tak se hostinští i obchodníci chovali úslužně. Věděli, že vydělají.

„Jdu za vaší herečkou, jmenuje se Fay.“

„Divadlo začíná až večer.“

„Potřebuju s ní mluvit.“

„Nemůžu sloužit, Fay nemluví s cizíma lidma,“ odbyl ho hostinský a jeho prohlášení Roberta pobavilo. Ona nechce mluvit s cizími lidmi? Ta, která do všeho strká nos? Buď ji hlídají, protože mají zkušenosti se zamilovanými fanoušky, nebo ho varovala, že za ní někdo přijde.

Robert se neplánoval hádat, kapky krve zaschlé na okraji baru a nasáklé do staré, zprohýbané a navlhlé podlahy naznačovaly, že se v tomhle podniku nejde pro ránu daleko.

„Jsem detektiv Robert Murphy. Mám na ni několik otázek ohledně vražd tady ve Whitechapelu.“

Hostinskému zmrzl úsměv. „Poliš, jo? No to nám tu chybělo.“

„Nemám chuť se sem vracet s kolegy. Je Fay tady?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Rudý podzim***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.